

og denne endnu maa ligge nogen Tid (ibetmindste maatte et Par Uger), inden den er istand til nogenlunde at bjerge sig selv, vil dermed Grændsen være sat, indenfor hvilken der i det Hele kan være Tale om at forstyrre dette vigtige Fiskeri. Vil man beskytte dette Fiskeri, er Lovens Frist for Brug af Vaad, den 20de Mai, gennemsnitlig maatte nok for tidlig. Paa den anden Side er det klart, at, da vore øvrige økonomisk vigtige Fiske sende deres Yngel ind imod Land, Fladfiskene og Hornfiskene allerede i Juni, Lørstken i Løbet af Juli, saa vil Lovens Frist, den 20de Sept., regnes for temmelig sen og det vil vel skjønnes, at allerede den 1ste August vil saagodt som al den Fiskeyngel, der kan paaventes, være samlet paa Kysterne fladere bevogrede Vand, og at skadelige eller ialtsald forstyrrende Fiskemaader efter den Tid ikke ere at anbefale. Hertil kommer, at efter den 1ste August ville de lyse Nætter, da man let kan se Bøjerne for det ubstillede staaende Redskab, være gaaede, og det vil da være vanskeligt at se dem og undgaa Støde paa fremmed Mand's Redskab, selv om den bedste Willie i saa Henseende var tilstede.

Med Hensyn til et andet høist indgribende Spørgsmaal om Fiskeriernes Udtømmelse ved Menneſtchaand da have den nyere Tids Undersøgelser over de ovenfor omhandlede Fiskes Forplantelsesforhold givet Stødet til en nyere Opfattelse af de Faktorer, ved hvilke en saadan Udtømmelse modarbejdes af Naturen. At en Udtømmelse eller ialtsalden Svækkelse af selv et vidstrakt Hav's Fiskemængde kan finde Sted, synes at fremgaa af, hvad der i den seneste Tid er fremkommet fra engelsk Side („Nature“ 16de November 1876), men naar Fiskeriet drives skaansomt mod Yngelen og dens Opholdssteder, besidder Naturen selv saa kraftige Midler til at erstatte Tabene, at der i saa Henseende ikke er meget at befrygte for vore egentlige Havfiskes Vedkommende. Den Omstændighed, at Rognen og Yngelen ere omdrivende og derfor lader sig flytte af Strømmen, er naturligvis en mægtig Faktor til at befolke affolkebe Distrikter og i det Hele stille dem mere i Uafhængighed af

den lokale Reproduktion, men hvad der i saa Henseende er en Fordel, bliver i andre Henseender en Skade for vedkommende Fiskearts kraftige Tilbage paa et enkelt Sted, naar man ikke overalt viser ensformig Skaansomhed, og gjør den desuden i mange Henseender mere afhængig af klimatiske og hydrografiske Forhold end en til Bunden fæstet Rogn, idet store Mængder dels kunne fordæres af pludselig Kulde eller skyles paa Land, hvilket ikke vil være uden Indflydelse paa et enkelt Steds Fiskemængde i et enkelt Aar.

Med Hensyn til Træffiskene Makrel, Hornfisk og Silb gælder det desuden, at vor aarlige Forsyning væsentlig hentes fra de i Kattegattens dybere østlige Halvdel overvintrende Stimer, altsaa fra et i Forhold til den Kyststrækning, der dermed skal forsynes, ingenlunde udstrakt Areal. Stiller nu, som det lader til, Makrelens Levemaade fra de tidligste Aldere Unge noget mere beskyttet ligeoverfor Forstyrrelse og Dødelæggelse ved Menneſtchaand, saa er dette ingenlunde Tilfelbet med Hornfiskene og Høstfildene, idet, som ovenfor meddeelt, Yngelen af den første allerede i Juni stoffes nær Land, og Yngelen af den sidste baade ved sit værgeløse Leie paa Havbunden umiddelbart efter Udklækningen og senere under sit Liv ved Land og paa flattere Vand er i høi Grad udsat for Vold af Menneſtchaand. Da det nu ligger i Sagens Natur, at alle disse Fiske, baade Træk- og Standfiskene, færdes mest samlede og nærmest Land i Forplantningstiden, hvorved netop en rigelig Fangst af dem betinges, en Fangst, der er rigelig nok til at grunde systematisk Fiskeri efter dem, men at Fangsten efter dem netop paa denne Tid maa være mest fordelagtig for Arternes Vedligeholdelse, idet mange Individier fanges, inden de have fuldført Forplantningsakten, og det paa den anden Side ikke vil være gjørligt at frede dem netop i denne Tid, uden at ødelægge alt Fiskeri, saa turde det være overensstemmende med en fornuftig Økonomi at værne saameget som muligt om Yngelens rolige og usforstyrrede Udvikling, ialtsald en større Del af den Tid, den staar under Land.